

Mužům nepřístupno

Václav ROMAN

Postavy:

Karel Hájek – spisovatel

Natálka Hájková - jeho dcera

Sára - služebná (trestankyně) – v knize **Matka**

Ester - vydavatelka – v knize **Elena**

Tara, sestra Eleny

Lara, sestra Eleny

Viola, kamarádka Eleny

DĚJSTVÍ PRVNÍ

1/1

Karlův pokoj. Uprostřed je pracovní stůl s psacím strojem, kolem něj se válejí papíry. Vedle baru je stůlek s telefonem. V popředí konferenční stůlek a dvě židle. Nechybí zde pohovka.

Vstup do jídelny a kuchyně vpravo (z pohledu diváka). Natálky pokoj a hlavní vchod je vlevo.

Hraje hudba – předehra. Lara s Tarou tančí kolem psacího stolu. Napodobují proces „psaní“. Konec hudby.

Hodiny odbijí pět. Zarachocení klíčů.

Lara s Tarou se na sebe zděšeně podívají a utečou.

Do bytu rozpačitě vchází Sára.

SÁRA

Pane Hájek. Jsem tu na obsluhu. Pane Hájek?

Sára si všimne vzkazu na konferenčním stolku. Jde k němu.

SÁRA (čte)

Sáro, musel jsem s Natálkou k doktorovi. Poklidíte, jak je zvykem. Karel Hájek.

Sára si prohlíží vzkaz. Pak ho políbí.

SÁRA

Autogram. To budou holky čubrnět. Karel Hájek.

Sára strčí papír do kapsy. Rozhlíží se po bytě. Dá se do úklidu, ale pořád ji něco rozptyluje. Prohrabuje se v papírech na stole. Pak její zrak spočine na telefonu.

SÁRA

Ne! To nemůžu!

Zkontroluje pohledem dveře a jde k telefonu. Vytočí číslo.

SÁRA (do telefonu)

Mami? Jo, to jsem já – Sára. Ne, nepustili ... uklízím u Hájka. No toho spisovatele, co píše... počkej. Někdo jde....

1/2

Do pokoje vchází Karel spolu s Natálkou. Ta má obvázanou ruku. Sára dělá, že leští telefon.

KAREL

Proč si nezamknete? Nemusíte být zase tak poctivá.

SÁRA

Á dobrý den, pane Hájek. Kdepak, pořádek musí bejt. - Copak se ti stalo, Natálko?

NATÁLKA

Opařila jsem se.

KAREL

Nic vážného, ale usoudili jsme, že by se na to měl podívat i doktor. Ani to nebolelo, co plavčíku?

NATÁLKA

Jasně, kapitáne!

KAREL

A poučení?

NATÁLKA

Nebudu se polejvat vařící vodou.

KAREL

Protože jak by řekla Lara...

NATÁLKA

Nemá to úroveň. - Můžu si ještě číst, tati?

KAREL

Při čtení se ti naštěstí nic stát nemůže, takže můžeš.

NATÁLKA

A můžu nový kapitoly?

KAREL

Ne, zrovna je předělávám. Počkej, až budou hotový. Ale nejdřív by sis měla popovídat s panem kartáčkem.

NATÁLKA

Rozkaz, kapitáne!

KAREL

A pokud možno, studenou vodou!

Natálka odběhne do koupelny. Sára během jejich rozhovoru uklízela.

SÁRA

To je čiperka.

KAREL

Někdy až moc. Každého půl roku nové zranění. Děsím se, co přijde příště.

SÁRA

Je to kočka. Má deset životů.

KAREL

Devět. Kočky mají devět životů. Ale moje žena byla taky kočka a měla jenom jeden.

SÁRA

Je mi to líto, pane Hájek ...

KAREL

V pořádku, Sáro. Už je to pět let. Jen mi přišlo to s těmi kočkami jako dobré přirovnání.

SÁRA

Že byste to mohl i napsat?

KAREL

Ano, ale to je jedno.

Karel si sedá za stůl. Chystá se psát. Sára uklízí - ustrne v pohybu. Objeví se Lara s Tarou. Jsou za sedícím Karlem. Každá vykukuje z jedné strany křesla.

LARA

To je fakt! Někdy má v hlavě pěkný bordel

TARA

Netříděný. Mohl by to napsat!

LARA

Ale jak ho znám...

TARA

... tak si to nenapíše...

TARA a LARA

A je to v pytlí.

Lara a Tara mňoukajíc odbíhají. – Návrat do reality.

KAREL

Už máte hotovo?

SÁRA

Skoro. A vy?

KAREL

Prosím?

SÁRA

Novou knížku jsem myslela.

KAREL

Taky skoro. Vydavatelka má nějaké výhrady, ale jenom drobnosti.

Zazvoní telefon. Karel mu nevěnuje pozornost. Sára vrhá pohled z Karla na telefon a zpátky.

SÁRA

Zvoní telefon.

KAREL

Opravdu? Tak ho nechte.

SÁRA

Může to být důležité.

KAREL

To každopádně bude. Když je tak vytrvalá. Vydavatelka s dalšími připomínkami. Nikdo jiný takhle večer nevolá. Nemám na ni náladu. Asi se zrovna prokousala k závěru čtvrtého dílu a trochu se to neslučuje s její vizí.

SÁRA

Možná trochu víc, když zvoní tak dlouho. – Takže můžu holkám říct, že čtvrtý díl vyjde už brzo?

KAREL

Do půl roku. Zhruba.

SÁRA

Jejda. To už si přečtu možná na svobodě. Teda když mě pustí dřív.

KAREL

Přeju vám to. Podám o vás ty nejlepší reference.

SÁRA (lekne se)

Prosím?

KAREL

Jakože jsem s vámi spokojen – jako s uklízečkou.

SÁRA

Ó, děkuju. Budete ode mě ještě něco potřebovat...?

KAREL

Nic. Všechno je v pořádku.

Objeví se Lara a Tara. Sára „zkamení“.

TARA

Kecá!

LARA

Chtělo by to ženskou...

TARA

... dvě ...

LARA

... každéj den!

TARA

Co je novýho, šéfe?

KAREL

Táhněte!

Lara s Tarou jsou už pryč. Sára Karla slyšela.

SÁRA

Prosím?

KAREL

To nebylo na vás.

SÁRA

Aha.

KAREL

Můžete jít domů. Teda víte jak to myslím.

SÁRA

Jo, vždyť je to teď takový můj domov. Když se to tak vezme. Večeři nechcete připravit?

KAREL

Ne, děkuji. Stavili jsme se cestou na hamburger. Víím, že to není zdravý, ale žížala na něj měla strašnou chuť.

SÁRA

Abyste neměl za chvíli ze žížaly prasátko. Možná teď budu trochu opovážlivá, ale musím to říct. Vy jste skvělej táta. Jó, kdybych já měla takovýho, možná jsem dneska úplně jinde. Ale pořád píšete a Natálka bude pomalu v pubertě. Nemyslíte, že by bylo fajn, kdybyste pro ni našel novou mámu? Nezlobte se na mě, že jsem to řekla.

KAREL

Sáro, kdyby to bylo tak jednoduché, jako napsat nový román nebo utřít prach. Dávno bych se oženil. Víím, že Laura by to tak chtěla. Ale vztahy mi vždy šly lépe řešit na papíře.

SÁRA

Dobře. A je tu alespoň nějaká, o které uvažujete, že z ní uděláte paní Hájkovou?

KAREL (zamyslí se)

Je a není. Je to komplikovanější.

SÁRA

Ach, vy chlapy. Nikdy nechcete nic, co není za překážkou. Možná proto se mi líbí vaše knížky.

KAREL

Že v nich nejsou překážky?

SÁRA

Že v nich nejsou chlapi.

Zaklepání na dveře.

SÁRA

Čekáte návštěvu?

KAREL

Ne.

Zvonek..

SÁRA

Že by to zvonil ten telefonát?

KAREL

Tisíckrát horší. Přemýšlím, z čeho udělat barikádu.

SÁRA

Můžeme ji prostě neotevřít.

KAREL

Je se schopná vrátit s povolením k domovní prohlídce.

SÁRA

Co se přestěhovat?

KAREL

Nouze na trhu s byty. Není něco volného u vás?

SÁRA

V ženské věznici? Maximálně pro Natálku.

Přichází Natálka. Zvonek.

NATÁLKA

Někam se stěhujeme? A proč neotevřeš?

KAREL

Správná otázka. Otevřu, než vyrazí dveře.

1/3

Karel jde otevřít dveře.

KAREL

Ester! Jak se máš?

Ester se vřítí dovnitř.

ESTER

Copak neslyšíš? Už zvoním pět minut.

KAREL

Sáro, to je Ester – moje vydavatelka. Ester, to je Sára, moje kamarádka.

ESTER

Dobrý den. – Tady klábosíte, že nemáš čas zvedat telefony?

KAREL

Je rozbitý. To víš, já a technika. Do dneška odmítám psát na počítači a používám starý psací stroj po dědovi.

ESTER

čehož má vydavatelství ohromnou radost. Ostatní autoři už hodili stroje do sběru a používají emaily.

KAREL

Ostatní autoři nepíší bestsellery. Teda co vím.

ESTER

(stranou) Vždycky něco extra. – (k němu) Dobře. Proč jsem tady. Právě jsem dočetla poslední verzi závěrečné kapitoly.

NATÁLKA

Ty jeho naschvály. (smích)

KAREL

To je dobře.

ESTER

A přijde mi, že jsi měl na poslední schůzce v uších špunty. Napsal jsi to úplně jinak, než jsme se dohodli. Zaprvé....

KAREL (k Natálce)

Brouku, do podpalubí!

NATÁLKA

Ale tati, já... tam je stejně slyšet všechno, co si říkáte!

KAREL

Plav.

Natálka s odmlouváním odchází do svého pokoje.

KAREL

Nikdy nerozebírej tyhle věci před ní.

ESTER

Promiň. Ostatně neměla bych ani před ní. (*ukáže na Sáru*) Ty si to stejně napíšeš jinak, než ti řeknu, takže se žádná zápletka na svět nedostane.

SÁRA

Můžu klidně odejít...

KAREL

Ne, to je v pořádku. - Ester, tenhle konec je lepší než ten, který mi předložilo vydavatelství. A ty to víš!

ESTER

Tenhle konec, by mohl být i tvůj konec. Pochop to. I trh s romány na pokračování je prostě trh a my se musíme chovat tržně.

SÁRA

Půjdu. Stavím se zítra s nákupem.

Sára odchází.

KAREL

Někoho zabít mi moc tržní nepřijde.

ESTER

Jestli chceš psát dál, tak to prostě musíš udělat!

KAREL

Ne!

ESTER

Zabij jí! Jakkoliv. Pohřbi ji za živa. Dej jí jed do jejího oblíbeného vína, pohraj si s brzdami jejího fiatu. Necháme ti volné pole působnosti. A tady je malý šek, jako prémie. Pozornost našeho vydavatelství...

KAREL

Nejsem nájemný vrah! Nejsem! Jasný?!

ESTER

Celou dobu sis mohl psát, jak jsi chtěl. Asi ti to vyhovovalo. Ale je fakt, že poslední díl si už koupilo míň čtenářů, než ty předchozí. Smrt Eleny ságu nesmírně oživí.

KAREL

Zabiju Taru, Laru nebo Violu. Klidně všechny najednou. Ale Elenu ne! Nikdy!

Tara a Lara vykouknou. Hra se šekem, s nimi oběma...

LARA

Má pravdu.

TARA

Dej na ni.

LARA

Dej jí jed!

TARA

Spíš ty brzdy.

LARA

Neblbni, to auto se může hodit.

TARA

To je fakt. Takže jed!

LARA

Ukaž šek! Kolik má nul?

TARA

Pořádně!

LARA

Týýýý brdo, to bys byl blbej...

TARA

Jo, pěkně blbej.

KAREL

Kšššššš. Už mi dejte dneska pokoj!

ESTER

Jak myslíš. Stavím se zítra. Tady je ta tvoje verze. Napsala jsem ti tam tužkou, jak bych si to představovala. Samozřejmě, že to můžeš dokončit po svém. Ale před poslední tečkou chci mít napsáno: Elena vydechla naposled.

KAREL

Ne, Eleno, neboj se. To nedopustím. To ne! Ty jsi můj stín. Provázíš mne za dne i pod hvězdami. Dáváš mi sílu žít.

1/4

Do pokoje se vrací Natálka.

NATÁLKA

Už se bouře přehnala?

KAREL

Ano. Už můžeš na palubu. Neposlouchalas za dveřmi, že ne?

NATÁLKA

Potřebuješ s něčím poradit?

KAREL

Ne. Všechno je v pořádku. S tím si nedělej starosti. Hele, brouku, jak koukám na ten tvůj obvaz, jestli se ti nechce, nemusíš zítra do školy.

NATÁLKA

Vážně? Jsi skvělej.

KAREL

Jsi pacientka. Musíš ležet a léčit se.

Natálka ulehne na pohovku. Karel ji pohladí po vlasech.

KAREL

Myslel jsem ležet ve své postýlce ...

NATÁLKA

Chci být tady. S tebou. Neboj, nebudu tě rušit. Mám tady něco na čtení.

KAREL

Vida, třetí díl. Elenina volba.

NATÁLKA

Můj nejoblíbenější. Chtěla bych být jednou jako Elena. Až vyrostu.

KAREL (*zarazí se*)

Jednou budeš, brouku.

NATÁLKA

Co je?

KAREL

Nic. Co by?

NATÁLKA

Nějak ses zarazil.

KAREL

O něčem přemýšlím. Mám ještě hodně práce. Předělávky, vychytávky. Jako vždycky, když finišuju. Kdyby něco, můžeš mě kdykoli vyrušit.

NATÁLKA

Kdepak. Chci abys to měl už hotové a já mohla číst dál.

Karel odejde ke svému stolu. Cestou si vezme z baru láhev whisky, kterou si otevře. Natálka ho ze své pozice nevidí. Ta si otevře knihu na úvodní stránce.

NATÁLKA (*čte*)

Elenina volba. Karel Hájek. Milí čtenáři, vítejte na stránkách nekonečné trilogie ze světa nedaleké budoucnosti. Záhadný virus vyhubil veškeré mužské pokolení a již po dvě generace ženy světa vládou. Ženy se rozdělily na dva zneprátelené tábory. Jedny popírají jakékoli symboly mužství a hlásají, že vyhynutí mužů je projev evoluce. Po zavedení umělého oplodňování do praxe už stejně byli na nic. Přirovnávají jejich vymření k hubení trubců ve včelím úlu. Tyto ženy jsou členkami fanatické nábožensko-militantní skupiny zvané FEMINA, jejich vůdkyní je Velká Matka. Druhá část žen, tajné a pronásledované společenství, se snaží najít protilátku a poté změnou DNA vytvořit novou generaci mužů.

Kapitola první. Elena stála před zrcadlem. Nekoukala se ale, jak je krásná.

Natálka zavře knihu. Dál odříkává text knihy z paměti. Karel mezitím usnul.

NATÁLKA

Kráska jí byla beztak na nic. Nebyl, kdo by ji ocenil. Nedávno četla jeden zakázaný román. Zavřela oči a představila si, že k ní přistoupil ze zadu neznámý muž a sevřel ji pevně do náručí. –

Tatí, to už umím nazpaměť. Půjč mi nový kapitoly? Tatí....

Natálka se otočí ke Karlovi a zjistí, že ten už spí. Náhle její zrak padne na stolec, kde leží verze románu s poznámkami od Ester.

NATÁLKA

Ups..a hele.

Natálka jde pro desky a zjistí, že to je, co potřebovala. S radostí si jde zase lehnout na pohovku.

NATÁLKA

Paráda. První verze čtvrtého dílu. Mužům nepřístupno. Tedy pro mě – žádná trabl. Promiň, kapitáne. Ale jsem zvědavá po tobě. – *(čte rychle)* ...čtenáři...čtvrtý díl nekonečné....virus...vyhubil....DNA...novou generaci.... - Á tady to začíná. Ne ještě souhrn minulého dílu. Elena se seznámila s Violou a ta ji zasvětila do tajného společenství na záchranu mužů. Její mladší sestry Lara a Tara o tom nemají nejmenší tušení. Kdyby se to dozvěděly, znamenalo by to její konec...

To je napínavý.

Kapitola první: Nečekané zauzlení.

Nadešel čas Velikonoc. Lara a Tara seděly před trojrozměrnou televizí a sledovaly zprávy o počasí. Nemusely se bát, že by je přišel někdo vyšupat. Sice se množily zprávy, že na jižním pólu byl objeven asi tucet posledních mužských exemplářů, ale nehrozilo, že by si narychlo upletli pomlázku a zazvonili u jejich dveří....

Během doby, co Natálka čte, světlo pomalu pohasíná.

DĚJSTVÍ DRUHÉ

DRUHÉ DĚJSTVÍ

2/1 ve stanu, televize

TARA

Nemá to úroveň! Jen sedí a čumí...

LARA

Přepni to... Říkám přepni to – na jinej kanál, dělej...

TARA

Vždyť jo! Přepínám jak blbá a vidíš – ten samej obraz. Pořád ten samej obraz...

LARA

Pořád tam sedí lidi – nehnutě...

TARA

Jeden žere – sám – sousedovi nedá...

LARA

Ale tamti dva žerou společně

TARA

Z huby do huby – jako by pili, polykají...

LARA

Kdyby seděli na tenisu – otáčeli by hlavama

TARA+LARA

Současně

TARA

Ty jenom čumí – vypni to!

LARA

Mor na ně! (změna světla)

Jé, to je úleva – sedí a čumí – děs!

TARA

Co ale budem dělat?

LARA

Půjdem pařit, ne?

TARA

No jo, ale máma nás nepustí.

LARA

Se jí nebudem ptát. Stejně to není naše máma.

TARA

Jasně. My jsme holky ze zkumavky!

LARA

Jo a to má úroveň.

zvonek

TARA

Jé, kdo zas voprzuje.

2/2

LARA

A ty jsi jaká?

VIOLA

Viola. Hledám Elenu. Domlouvaly jsme se, že se dnes zastavím.

TARA

Jo tak vy jste se domlouvaly. Super. Elena není doma. Tak čágos.

LARA

Počky. - Si sedni. Přijde co nevidět.

VIOLA

Děkuji. Mám času dost.

TARA

To víš jak, že přijde. Se s ní bavíš?

LARA

Trošku.

TARA

Mně přijde nějaká divná poslední dobou. Podezřelá.

LARA

Fakt? Vždyť je to ségra.

TARA

No ségra...my jsme holky ze zkumavky! - genetický stvůry!

VIOLA

Anebo také mohu přijít jindy.

TARA

Zůstaň! Jestli uvidí máma, že se s tebou bavíme, bude mít takovou radost...

LARA

...že jí nebudeme muset kupovat dárek k narozeninám.

VIOLA

Proč?

TARA

Protože jsi taková slušňoučka.

LARA

My stejně dárky nekupujeme.

TARA

Nikomu!

LARA

Ani mámě, rozumíš?!

VIOLA

Vy jste z FEMINY?

LARA

Jo. Tys viděla naše průkazky?

VIOLA

Ne, ale je to na vás vidět na první pohled.

TARA

Tak jsme z FEMINY. A co? Ty v ní zase na první pohled nejsi. Bez urážky – vypadáš jak romantická krysa. Že jo, Laro.

LARA

Jasně, Taro. Nemá to úroveň.

TARA

Kecy starý bráci. Jdeme pařit. Dělej.

Lara s Tarou odcházejí. Viola se rozhlídne po místnosti je sama. Vytáhne znak Krista, klene si a začne se modlit.

VIOLA

Modlím se k tobě, Bože, přes tvého syna Ježíše. Sešli nám Spasitele a dej, ať konání našeho společenství dosáhne svého cíle. Amen.

KAREL (z vedlejšího pokoje)

Brouku, zhasni lucerničku a spát.

Viola se zarazí. Je otřesená.

VIOLA (špitne)

Co se to ... ?

KAREL (z vedlejšího pokoje)

No tak. Je pozdě. Co jsem ti vyprávěl o hejkalech? Že si chodí pro zlobivé holčičky, které nechtějí spát.

VIOLA (*špitne*)

Muž! Spasitel! To je přece hlas muže!

Karel vejde do pokoje. Zarazí se.

KAREL

Můj nábytek! Kdo přestěhoval můj nábytek?

VIOLA

Podářilo se!

KAREL

A vy jste kdo? Nejste doufám z té fanatické sekty, která se vloupe k někomu do bytu a přestaví mu nábytek. Protože tuhle sektu nemám rád!

Viola jde ke Karlovi.

VIOLA

Smím si na vás sáhnout?

KAREL

Jsem spisovatel. Ne kominík.

Viola ho štípne.

KAREL

Au. Ženská!

VIOLA

Je skutečný! Senzace ....

Viola omdlí.

KAREL

Fajn. Možná sekta omdlévaček. Haló, slečno. Proberte se. Kdybych věděl, kam jste mi přestěhovala telefon.

Karel pobíhá zmateně po bytě, pak se pokouší probrat k vědomí Violu.

2/3

Přichází Natálka.

NATÁLKA

Tati!

KAREL (*Mluví rychle*)

Žížalo! Není to jak to vypadá. Přišla, přestavěla nábytek, štípla mě a omdlela. Prostě fanatička. Bzzz. Cvok.

NATÁLKA

Musíš se schovat!

KAREL

Schovat? Není čas žertovat!

NATÁLKA

Seš v něm!

KAREL

Já? V čem?

NATÁLKA

V románu.

KAREL

V jakým románu? Nemáš teplotu?

NATÁLKA

Rychle sem. Lara s Tarou se vrací.

KAREL

Do stanu? Lara s Tarou...?

Natálka zavře Karla do skříně. Schová se spolu s ním.

2/4

Do bytu vchází Matka. Za uši táhne dovnitř Laru s Tarou. Omdlelé Violy si nejprve nevšimnou.

LARA

Au!

TARA

Puť mě! To bolí.

MATKA

Tak kam jste se to vypravily, slečínky?

LARA

Ven. Můžem, ne?

MATKA

Můžete, to bezpochyby. Ale když nemáte zaracha.

TARA

Jsme myslely, že už ho nemáme. Zaracha.

MATKA

Dala jsem vám ho včera. Na týden.

TARA

Hm. To jsme se asi spletly.

MATKA

Asi ano. Trochu.

Matka si všimne na zemi ležící Violy.

MATKA

Pomoc! Mrtvola!!

TARA

To je Viola. Když jsme vodcházely, tak ještě žila.

LARA

Klid. Dejchá. Asi medituje.

MATKA

Hm. Vypadá na slušnou holku.

TARA (*pro sebe*)

Pěkná krysa. Romantická!

MATKA

To je vaše kamarádka?

TARA

Jasně. Se teď bavíme právě se slušňáckejma krysama...teda holkama.

LARA

Za jedněma jsme právě šly. Ale když máme toho zaracha, tak....

TARA

...nemůžeme.

Matka se snaží přivést Violu k vědomí. Viola blouzní.

VIOLA

Povedlo se ... neodcházej ...

MATKA

Jestli je to tak, běžte. Ale do devíti doma. Stejně byste mi s ní nepomohly.

TARA

To ne. Si poradíš líp bez nás.

LARA

Se měj. Anebo ne. Deme.

Lara s Tarou odbíhají.

MATKA

Holky nezbedný. - Violo. Slyšíš mě?

VIOLA (*blouzní*)

Neodcházej, vrať se, zůstaň, chci tě!

MATKA

Co to s tebou je? Skočím pro studenou vodu.

Matka odbíhá.

2/5

Ze skříně vyleze Karel a Natálka.

NATÁLKA

Už chápeš?

KAREL

Ne.

NATÁLKA

Jsme v tvój knížce.

KAREL

Nesmysl. Tolik jsem toho zase nevpil.

NATÁLKA

To teď neřeš. Máme jiný starosti.

KAREL

Jaké? Zbláznil jsem se. Už to mám! Žiji utkvělou představou, že jsem ve vlastním románu.

NATÁLKA

Klid. Já jsem tady taky.

KAREL

Budťo ses zbláznila taky, nebo jsi součástí mé představy.

NATÁLKA

Tati, zkus brát věci, tak jak jsou. Nepřemýšlej o tom.

KAREL

Neměl bych tohle říkat já?

NATÁLKA

Ne, v knize to říká Elena, ale ta tu teď není.

KAREL

Elena? Počkej! Tys četla nový díl?!

NATÁLKA

Jsem na začátku, zatím je to dost zajímavý. K našemu problému. Viola tě viděla, že?

KAREL

Ano, hmatatelně. Vypadám tak strašně, že omdlela?

NATÁLKA

Tatí? Tys tu postavu vytvořil. Je přímo posedlá tím, že bude mít jednou chlapa. Zakladatelka tajného společenství Save the Men – Zachraň muže!

KAREL

A jo, vlastně. To mě vidět raději neměla.

NATÁLKA

Přesně tak. Musíme ji odstranit.

KAREL

Odstranit!? Jako zabít?!

NATÁLKA

Ne, prostě odtáhnout někam stranou, aby o tobě nemohla vyprávět někomu dalšímu. Rychle. Někdo jde.

KAREL

Dáme ji sem. Do tohohle pokoje by v příští kapitole neměl nikdo jít.

Odtáhnou Violu do pokoje.

2/6

Do pokoje vchází Elena.

ELENA

Violo, omlouvám se, že jdu pozdě. Ale nebudeš mi věřit, co se stalo. Violo? Sestry říkaly, že tu na mě čekáš. Violo.

2/7

Do pokoje vchází Matka – z kuchyně. Má mokrý hadr.

MATKA

To je dost, že jdeš. Pomůžeš mi s ní.

ELENA

S kým?

MATKA

S Violou. Tady leží..., teda než jsem šla pro hadr, tak tu ležela ... Violo! Zvláštní. Asi se vzpamatovala a odešla.

Matka si dá mokrý hadr na svou hlavu.

ELENA

Vzpamatovala? Ona ležela? Stalo se něco?

MATKA

Blouznila a omdlela. Tara s Larou se neukázaly jako její dobré kamarádky. Nechaly mě tady s ní samotnou.

ELENA

Její kamarádky? Vždyť ji ani neznají. Viola je moje kamarádka a s někým z FEMINY by se nikdy nebavila.

MATKA

Takhle to je. Zase kecaly! Počkejte, až se vrátíte. Dostanete zaracha do konce roku!

ELENA

Možná bych jim zakázala chodit do FEMINY. Jenom jim tam blbnou hlavu a dělají z nich fanatičky.

MATKA

Víš, Elenko, já bych ráda. Ale vůbec mě neposlouchají. Když jim něco zakážu, tak tím víc za tím jdou. Jo, chybí tu holt mužská ruka.

ELENA

To každopádně. A celosvětově. Slyšela jsi zprávy z válečné zóny?

MATKA

Ne. Vyhráváme?

ELENA

Prosím tě. To je mi válka. Stříkají po sobě voňavkama a škubou si vlasy.

MATKA

No aspoň nejsou mrtvý jako za starých časů.

ELENA

Ne, je to horší. Začíná se to celý hroutit. Ženský prostě nemůžou samy řídit celý svět.

MATKA

Ale Elenko, to nezměníš. A dej si pozor na své názory. Kdyby tě slyšely sestry, hned tě běží udat. A víš jak dopadnou ty, co pochybují. - Jdu pro ty nezbednice.

Matka odchází.

ELENA

Prostě takhle to dál nejde! Viola mi otevřela oči. Musíme stvořit muže!

2/8

Ze skrýše se vynoří Karel. Za ním Natálka, která se ho snaží zadržet.

KAREL

Možná bych ti s tím mohl pomoci!

NATÁLKA

Tati, ne!

Elena je v šoku a není schopná slova.

KAREL

Karel Hájek. Co se stalo? Mluv! Přišla jsi o hlas?

NATÁLKA

Tohle nemůžeš dělat. Tyhle ženy, no ... nikdy předtím neviděly muže! Chápej...

KAREL

Brouku, běž se postarat o Violu. Tady se baví dospělí.

NATÁLKA (*naštvaně odchází za Violou*)

To by mě zajímalo, jestli ti něco řekne!

KAREL

Eleno, ano vím, že se jmenuješ Elena. Neptej se jak, je to složité. Musím tě varovat. Jsi ve velkém nebezpečí.

ELENA (*sotva se zmůže na slovo*)

Jak...?

KAREL (*domýšlí na co se chtěla zeptat*)

Jak jsem se sem dostal? - Nevím.

ELENA

Jak...?

KAREL

Jak se jmenuju? To jsem přece říkal. Karel.

ELENA

Jak...jak se máš?

KAREL (*snaží se působit uvolněně a přenést klid i na ni*)

Já dobře. A ty?

ELENA

Ted' už skvěle, když vím, že existuješ!

KAREL

Že existuju?

ELENA

Na tvůj příchod čekáme už takovou dobu. Modlíme se k tobě. Náš spasiteli!

KAREL

Ne, ne! To si mě s někým pleteš. Já nejsem...nejsem spasitel.

ELENA

Jsi muž?

KAREL

Ano, to jsem. Ale nepřišel jsem zachránit lidstvo. Přišel jsem zachránit svou knihu - tebe!

ELENA

Mě nebo knihu?

KAREL

Ano. Nejdřív mi nedocházelo, proč jsem se tady objevil. Ale teď mám jasno. Moje podvědomí se brání tomu, co se má stát a tak...

ELENA

Co se má stát? S knihou?

Karel se dramaticky odmlčí.

ELENA

Co se má stát?

KAREL

Promiň... ale dneska máš zemřít TY!

ELENA

Jak....?

KAREL (*opět domýšlí*)

Jak to vím? - Prostě řekněme, že vidím budoucnost.

ELENA

Jak...?

KAREL (*neví, na co ho ptá*)

Jak....? Jak se mám?

ELENA

Ne! Prostě jenom „jak“? Jak zemřu?

KAREL

Nevím. To jsem ještě nevymyslel.

ELENA

Fajn. Stejně díky za informace. Ty ale dost pravděpodobně zemřeš dnes také.

KAREL

Já?

ELENA

Jestli tě uvidí Lara nebo Tara, hned tě nahlásí. A v dnešní době se nahlášení rovná zatčení a zatčení popravě.

KAREL

Hm. To je můj nápad. Zrovna moc se mi ale teď nehodí.

ELENA

Rychle! Ukryjme se!

KAREL

Co se děje?

ELENA

Lara a Tara.

Karel neví, kam se má schovat. Elena ho chytne a porazí ho. Spadne za gauč. Ode dveří není vidět.

2/10

Matka táhne za uši Laru a Taru.

TARA

Auvajs! Utrhneš mi ucho!

MATKA

Stejně ho nepotřebuješ, neposloucháš!

LARA

Za tohle tě udáme!

TARA

Sociálce!

MATKA

Ale za hodně dlouho, holčičky! Máte zaracha - do konce roku!

TARA

Jsi upadla, ne?

LARA

To nemá úroveň!

MATKA

Ale má, kočička! To si piš, že má. A jestli ještě ceknete, zamknu vás každou do svého pokoje!

Matka odchází. Tara a Lara za ní dělají obličej.

TARA

Pojď. Zdrhneme!

Odejdou do portálu, kde jsou vstupní dveře, ale za chvíli se vrátí!

LARA

Sakra! Změnila kód!

TARA

To nestihneme schůzi FEMINY!

LARA

Pořád nás akorát buzeruje!

LARA

Já bych tu gestapačku....

ELENA (naštvaně)

Jak to mluvíte o své matce?!

TARA

Ty si moc nevyskakuj, Elenko!

LARA

To jsi nás určitě napráskala ty, co?

TARA

Ale neboj. My si na tebe dáme pozor! Stačí jediná pochybnost o naší stvořitelce - o Velké Matce a je s tebou amen.

ELENA (*sebere odvahu*)

Velká Matka neexistuje!

TARA

Píšeš si to, Laro?

LARA

Jasně, Taro. - Čas 17:35, čtvrtek. Sestra Elena řekla: Velká Matka neexistuje.

ELENA

Je to jen výmysl té vaší sekty. Víte vůbec jak Velká Matka vznikla? Na základě Orwellova románu 1984! Tam byl ale Velký Bratr! Vůdce Strany, která vládla všemu!

TARA

Lžeš!

LARA

Orwell nikdy nemohl nic napsat!

ELENA

Proč ne?

TARA

Než muži vymřeli, nikdy nic nedokázali! Akorát nás znásilňovali!

TARA

Máš to všechno napsaný?

LARA

Mám – to bude hodně rychlej proces!

ELENA (*k Taře*)

Nepřibližuj se ke mně!

Lara jde k Eleně. Ta ji nemůže pustit dál, protože by viděla Karla.

LARA

Pročpak? Schováváš tam někoho? Taro, pojd' mi pomoct. Asi tam někoho má!

TARA

No, ty jsi se nám vybarvila, sestřičko!

ELENA

Nechte mě!

Do místnosti vstupuje matka. Nese hrnec, z kterého kouká měchačka a rukojeť nože. Odloží hrnec na stůl...

MATKA (*křičí*)

Laro! Taro! - Já vás varovala! Do svých pokojů! Okamžitě.

Lara a Tara zkrotnou jako beránci.

TARA (*šeptem k Eleně*)

S tebou si to vyřídíme. Počkej!

MATKA

Pohyb!

LARA (*odporuje*)

Nemůžeš nás zamknout na pokojích!

TARA

To je omezovačka! Normální!

MATKA

Když se neumíte chovat, nic jiného nezasloužíte!

Lara a Tara odejdou do svých pokojů. Matka jde za nimi. Karel vyleze ze svého úkrytu.

KAREL

Tohle jsi říkat neměla.

ELENA

Vždyť je to pravda!

Karel ji vezme za ruku.

KAREL

Musíš zmizet. - Celá se chvěješ.

ELENA

To...to není kvůli nim.

KAREL

A kvůli čemu?

ELENA

Kvůli tobě! - Po tolika letech, ale vím, že je to skutečné. Miluji tě!

Obejmou se.

Happy end? Ne. - Vrací se Viola. Uvidí, jak Karel objímá Elenu. Rozzlobí se. Popadne na stole nůž a řítí se k zamilované dvojici.

VIOLA

Je můj!!! Jen můj!!!

Bodne Elenu do zad a uteče pryč. Elena umírá Karlovi v náručí. Načervenale světlo.

KAREL

Eleno, ne! Ne!!! Neumírej! To nemůžeš!

Světlo pohasíná. Smutná hudba.

NATÁLKA (*výkřik zděšení, je hodně našťvaná*)

Tati! Co jsi to udělal?! To jsi mě teda našťval!

Přestávka**DĚJSTVÍ TŘETÍ**

Děje se o půl roku později.

3/1

Karlův pokoj. Vše stejné jako v prvním dějství.

Karel sedí za svým stolem. Drží v ruce pero a přemýšlí, co napsat. Pochvíli něco rychle naškrábe na papír. Zase se zamyslí. Přečte si, co napsal. Zakroučí hlavou, zmuchlá papír a hodí ho do koše.

3/2

Přichází Ester.

ESTER

Drahoušku, ještě pracuješ?

KAREL

Ale ne. Jenom vymýšlím nové zápletky.

Ester dojde k sedícímu Karlovi a dá mu pusku na přivítanou. Koukne se na koš.

ESTER

Koukám, že si počtou hlavně popeláři.

KAREL

Nemám svůj den.

ESTER

V klidu. Dej si na nějaký čas pauzu a nápady se zase pohnou. O tom nepochybuju já ani vydavatelství.

KAREL

Hm. Asi jsem opravdu přetažený. Co ty? Jak jsi pořídila?

ESTER

Budeš mít radost. Všechno jsem domluvila. Zítřek je zařízený do nejmenšího detailu.

KAREL

Ale to znamená, že....

ESTER

... že můžeš relaxovat. Tvoje agentka Ester se o všechno postarala.

KAREL

Skvělé. Jak já se ale za to své agentce Ester odvděčím?

ESTER

Na agentku Ester se vykašli. Potěš nějak svou přítelkyni Ester.

Ester si mezitím sedla na pohovku. Karel jde k ní.

ESTER

Nalil bys mi víno?

Karel jde k baru.

KAREL

Jaké to bude dnes? Posledně ti chutnalo růžové.

ESTER

Nechám to na tobě, drahoušku. Vždy pro mě vybereš to nejlepší.

KAREL

Protože si to zasloužíš.

ESTER

Co Natálie?

KAREL

Nic nového.

ESTER

Pořád truceje?

Karel jí podává víno. Nalil i sám sobě.

KAREL

Dalo by se říct.

ESTER

Je paličatá po tobě.

KAREL

Dej jí čas. Nejdřív ta věc s Elenou, pak my dva. Děti to dost těžce nesou. Chvilku potrvá, než tě přijme do rodiny.

ESTER

A ty už jsi mě přijal?

KAREL

Dej mi taky ještě nějaký čas.

Ester pozvedne skleničku k přípitku.

ESTER

Hm. Na Mužům nepřístupno. Na zítřek.

KAREL

Před vydáním nové knihy cítím vždy podivné mravenčení. A tentokrát je silnější než jindy.

ESTER

Ani se nedivím. Až se čtenáři dostanou na poslední stránku, kde Viola probodne Elenu, zamrazí v zádech všechny! A pořádně! Tvoji čtenáři zatím nemají nejmenší tušení. A to je dobře.

KAREL (*opraví ji*)

Naši čtenáři nemají tušení. - Napadlo mě, nechtěla bys příští díl napsat se mnou? Mít jméno na titulní straně. Neláká tě to?

ESTER

Ne. Já netoužím po slávě. Toužím po tobě.

Nakloní se k polibku. Zvonek.

ESTER

Kdo zase otravuje?

KAREL

To bude...ehm...Sára. Asi zapomněla klíče.

ESTER

Tys jí to ještě neřekl?

KAREL

Ne. Nějak k tomu nebyla příležitost.

ESTER

Nechci, aby sem chodila!

KAREL

Ale Ester, aspoň nemusíš uklízet.

ESTER

Kouká na mě, jako by mě chtěla zabít!

KAREL

Ale no tak. Nesedí za vraždu. Jenom za krádež.

ESTER

Jenom za krádež? Jenom? Nedivila bych se, kdyby si při každé návštěvě něco nepřivlastnila. Minulý týden se mi například ztratila náušnice.

KAREL

To už jsme řešili. Mohla se ti rozepnout kdekoliv.

ESTER

Jestli jí neřekneš, aby sem nechodila, bude to horší! Řeknu jí to sama!

Karel jde pomalu otevřít.

3/3

Přichází Sára.

SÁRA

Dobrý den, pane Hájek.

KAREL

Zdravím, Sáro.

SÁRA

Tak už zítra se dozvím, co znamená ten zvláštní název Mužům nepřístupno. Už týden kvůli tomu nespím.

KAREL

Dostane se k vám hned zítra? Tedy, máte vycházky každý den?

SÁRA

Nemám. Ale máma přijde na návštěvu a cestou mi to koupí.

KAREL

Ať se staví v knihkupectví na náměstí Republiky.

SÁRA

Tam budete dávat autogramy?

KAREL

Ano. A Vám přiložím do obálky pilník.

SÁRA

Och. - Už není třeba. Brzo mě pustí. Ten váš posudek mi dost pomohl.

KAREL

To jsem rád.

Ester si odkašle.

KAREL

Ale...

SÁRA

Tak já se pustím do práce, ať dlouho nezdržuju.

KAREL

Dobře.

Sára vstoupí dál do pokoje. Karel ji pustí. Nevěděl, jak jí má říci, aby k nim už nechodila. Ester na něj vrhne nasupený pohled.

SÁRA

Dobrý den, slečno Ester.

ESTER

Nazdar, slečno Strako!

KAREL

Ester, prosím tě!

ESTER

Vyřídím to sama, drahý. - Za kolik jsi prodala tu náušnici?

SÁRA

Jakou náušnici?

ESTER

Tu, cos minule šlohla!

SÁRA

Já nic... za koho mě máte?

ESTER

Za to, co jsi. Za prolhanou zlodějku!

Sára pláče, Karel ji brání, Ester je našťvaná.

KAREL

Ester, to by stačilo!

SÁRA

Já nic neukradla...

ESTER *(ke Karlovi)*

Jestli se tobě líbí, že nám rozkrádá domácnost, tak mně teda ne!

KAREL

Ta náušnice...

ESTER

Nejde jenom o ni! Podívej se na tohle!

KAREL

Co to je?

ESTER

Výpis hovorů.

KAREL

A co s ním?

ESTER

Podívej se pozorně. Které číslo se tam opakuje skoro každý den?

KAREL

Tvoje.

ESTER

A?

KAREL

Ještě jedno. Ale to neznám.

ESTER

Protože to číslo zná tvoje oblíbená straka.

Karel a Ester se podívají na Sáru.

SÁRA

To je číslo na mojí mámu.

ESTER

A je to tady! Jestli tohle není důvod k vyhazovu, pak už nevím.

SÁRA

Ale když mě vyhodíte, tak mě teď nepustí.

ESTER

Na to jsi měla myslet dřív, děvenko.

SÁRA

To přece nemůžete, pane Hájek. Mrzí mě to. Zaplatím vám!

KAREL

Sáro, je mi líto...

ESTER

To by mě zajímalo z čeho. Konec návštěv. Zpátky, kam patříš. A šetři si nějaký slzy na zítra. Náš román má taky hodně smutný konec!

Ester rázně vyprovodí Sáru. Karel za ní jen smutně kouká. V ruce stále drží výpis hovorů.

3/4

Ester se vrací do pokoje. Mile se na Karla usměje.

ESTER

Vyřízeno. Kde jsme to skončili?

KAREL

Mohla jsi být trochu méně ostrá.

ESTER

A za chvíli by nám vynosila nábytek. Nemáš vůbec odhad na lidi. Pěkně tě tahala celou dobu za nos.

KAREL

Ester, nepřeháněj. A vůbec, už to nechme být.

ESTER

Seženu za ni náhradu, neboj. – Měl by sis jít lehnout, ať ráno na čtenáře nezýváš. Čeká nás perný den.

KAREL

Půjdu, ale ještě se mi něco honí hlavou.

ESTER

Námět?

KAREL

Nevím, zatím to nemá jasné kontury. Hodím to na papír a uvidíme.

ESTER

Nechám tě tvořit, drahý. - Co je tohle?

Ester si prohlíží hromádku papírů na pracovním stole.

KAREL

Jenom pár nápadů. Nejspíš nepoužitelných. Takový souhrn nevýhod čistě ženského světa. Třebaže tě v autobuse nikdo nepustí sednout.

ESTER

To je klasika. I v dnešní době. Co tam máš dál?

KAREL

Ve všech formulářích je o jednu kolonku méně. O pohlaví samozřejmě.

ESTER

To mi přijde spíš jako výhoda.

KAREL

Ale přibylo tučet dalších. Ženy jsou mnohem větší byrokratky než muži. Nebij mě. Jenom můj názor.

ESTER

Aby tě za tvé názory jednou neukamenovali. Vezmu si to do postele. Přijď, až to budeš mít. Počkám na tebe.

KAREL

Dobře, drahoušku. Pospíším si.

Ester balí papíry ze stolu. Karel se na ni kouká.

3/5

Ze svého pokoje přichází Natálka. Je našťvaná. Jde ke Karlovi. Ester si nevšimá.

KAREL

Á, vida kdo vyšel na palubu! Už jsem skoro zapomněl, jak vypadáš.

NATÁLKA

(suše) Hahaha.... Strašně vtipný, tati. Je tady už Sára?

KAREL

Sára!? Proč?

NATÁLKA

Normálně touhle dobou vždycky chodí.

KAREL

Normálně možná...

NATÁLKA

Stalo se něco?

ESTER

Stalo, špunte. Sára dostala padáka. A jestli budeme mít štěstí, tak už ji nikdy nevidíme. – A jinak ahoj. Nebo se už ani nezdravíme?

KAREL

Ester!

Natálka kroutí nevěřícně hlavou.

NATÁLKA

Tatí, proč? Vždyť nic neudělala.

ESTER

Ale samo sebou, že něco udělala. Jinak by přece neseděla!

NATÁLKA

Takže jsi dal zase na ni. Teď už nerozhoduje jenom o tom, jak máš psát, ale rovnou o všem.

ESTER

Mám talent na hledání správných rozhodnutí. Jednou pochopíš.

NATÁLKA

Já to chápu až moc dobře.

KAREL

Brouku, pohov!

ESTER

Jdu si číst. Ty bys měla jít pomalu spát. Ale nečekám, že mě poslechneš.

Ester odejde.

NATÁLKA

To taky nečekej!

KAREL

Mladá slečno, nechtěla by sis o tom promluvit?

NATÁLKA

Chtěla! A hned! Až ti doporučí, abys mě dal do dětského domova, půjdeš a uděláš to?

KAREL

Brouku, teď jí křivdíš!

NATÁLKA

To už je snad zařízený? Ne?!

KAREL

Ne, rozhodli jsme se tě poslat na cestu okolo světa s kapitánem Kormoránem. Spokojená? A nevracej se dřív než za 80 dní! – Teď chvíli vážně. Je jasný, že ti Ester nikdy nenahradí mámu....

NATÁLKA

To ani náhodou. To bych byla radši ze zkumavky jako Lara a Tara.

KAREL

Nikdo nenahradí maminku ani v mém srdci. Ale zkus brát Ester aspoň trochu jako člena rodiny.

NATÁLKA

Sakryš! Nemluvili jste o svatbě?! Že ne?

KAREL

Ne. To určitě ne. Ale jeden nikdy neví.

NATÁLKA

Ne, to bys mi přece neudělal. I když ty ses od ní teď vlastně naučil dávat podpásovky.

KAREL

Já už to s tebou prostě nebudu řešit. Pořád jako malé dítě!

NATÁLKA

Možná sis nevšiml, ale já tak trochu malé dítě ještě pořád jsem.

KAREL

Tak spát! Malé děti v tuhle hodinu dávno spí. Ráno se brzo vstává. Jde se na autogramiádu.

NATÁLKA

Nejdu!

KAREL

Proč?

NATÁLKA

Prostě nejdu!

KAREL

Aspoň nějaký důvod sis teda vymyslet mohla.

NATÁLKA

Moje důvody moc dobře znáš!

KAREL

Mrzí mě to. Poprvé, co budeš chybět.

NATÁLKA

Ale tatí. Budeš tam mít přece Ester. A ta vlastně klidně může dávat autogramy také.

KAREL

A tipuju, že ty budeš chtít výtisk, kde ona nebude podepsaná.

NATÁLKA

Ne! Já už svůj výtisk mám.

KAREL

Prosím? Není možné. Je to všechno ještě zabalené. Ani já nemám.

NATÁLKA

Já mám.

KAREL

Jedině, že bys ho ukradla!

NATÁLKA

To tě zase naočkovala paní Dokonalá, co?

KAREL

Nemluv o ní takhle! -

NATÁLKA

Promiň, slečna.

KAREL

– Odkud máš tu knihu?

NATÁLKA

Napsala jsem ji!

KAREL

Prosím?

NATÁLKA

Myslíš, že jsi jediný, kdo umí psát? Mám talent po tobě. Smiř se s tím!

KAREL

Tys napsala.... pokračování?

NATÁLKA

Pokračování přímo ne.

KAREL

Tak co tedy?

NATÁLKA

Mužům nepřístupno. Mojí vlastní verzi.

KAREL

Aha. Aha. Aha. Proto jsi byla pořád zamčená ve svém pokoji.

NATÁLKA

Cos myslel?

KAREL

Trochu jsem se bál, že se snažíš vykopat tajnou chodbu.

NATÁLKA

Tu už dávno mám.

KAREL

A dáš mi to přečíst....?

ESTER (*mimo scénu*)

Drahoušku, pojď už si lehnout.

NATÁLKA

Myslím, že bys měl jít plnit svoje předmanželský povinnosti.

KAREL

Brouku, tohle mě opravdu zajímá.

NATÁLKA

Vidíš, když přemýšlíš sám za sebe, umíš bejt ještě milej.

KAREL

Dáš mi to přečíst?

NATÁLKA

A proč to vlastně chceš?

KAREL

Abych viděl, jak píšeš?

NATÁLKA

Nebo abys viděl Elenu?

KAREL

Nevím.

NATÁLKA

Proč jsi ji teda zabíjel?

KAREL

Musel jsem.

NATÁLKA

Ale jdi, tatí. Já jsem taky nemusela.

KAREL

Jenomže ty zítra se svou kůží na trh nejdeš.

NATÁLKA

No, na tu autogramiádu sice nejdu, ale budu tam.

Natálka se na Karla významně podívá. Ten nejprve nechápe, ale pak mu to začne docházet. Zdělá se.

KAREL

Co? Jak tam budeš? Ne, to ne! Tohle je vážná věc. Řekni mi prosím, že si děláš srandu.

NATÁLKA

Je to zabalené. Nikdo neví, která verze je uvnitř.

KAREL

Natálie! Né!

NATÁLKA

Čekala jsem od tebe větší nadšení, až mi bude vycházet první knížka.
Karel jde k telefonu.

NATÁLKA

Komu chceš volat? Tvoje vydavatelka je v ložnici.

Karel se svalí bezděčně do křesla.

KAREL

Nevím! Nevím, co mám dělat?! Řekni mi, žes to neudělala!

NATÁLKA

Myslím, že dělat nejde už nic. Vše je připravené. Můžeš si to ale v klidu přečíst dříve, než tisíce ostatních dychtivých čtenářů.

KAREL

A to asi udělám. A jestli se mi to nebude líbit....

NATÁLKA

Ještěže mám tu tajnou chodbu. – Ale líbit se ti to bude. Je to sice místy trochu ulitlý, ale co bys čekal od malé holky.

Natálka mu podává svůj rukopis.

KAREL (čte)

Mužům nepřístupno. Natálka Hájková. Milí čtenáři, vítejte na...

NATÁLKA

To můžeš přeskočit. Jenom shrnutí děje.

KAREL

Vím. Jsem to psal. - Mohla jsi mě uvést alespoň jako spoluautora. – (čte)

NATÁLKA

Klid. Do tisku jsem to dala pod tvým jménem.

KAREL

No to mě ovšem dokonale uklidnilo.

NATÁLKA

Tady můžeš číst.

KAREL (čte)

Lara a Tara se zase jednou pěkně spálily. Pronásledovaly přes celé město holohlavou osobu, byly si na sto procent jisté, že se jedná o muže, zavolaly i policistky. Sbíraly bodíky do svých udavačských průkazek. Ten den jim ale žádné nepřibyly. Ona holohlavá osoba byla totiž agentka v přestrojení... Laře s Tarou se podařilo zhatit měsíce příprav na odhalení velkého komplotu... a to skutečně „Nemá úroveň“.... Dostali zaracha do konce....

Během doby, co Karel čte, světlo pomalu pohasíná.

DĚJSTVÍ ČTVRTÉ

4/1

Románový byt. Na pohovce sedí Lara s Tarou. Tara je našťvaná na Laru.

LARA

To byl hukot!

TARA

Příště tě zase poslechnu.

LARA

Jasně! Sváděj to všechno na mě!

TARA

Vždyť to byl tvůj nápad!

LARA

To určitě.

TARA

Nevymlouvej se!

LARA

Ty jsi s tím přišla!

TARA

Já ne! Ty!!

LARA

Ty!!

TARA

Au, za vlasy ne!

LARA

Neškrábej!!

Perou se. Zvonek. Lara s Tarou ustrnou.

TARA

Jé. Kdo zase voprzuje.

4/2

Lara jde otevřít. Do místnosti vejde Viola.

LARA

Co je? Neseš psaní?

VIOLA

Máme s Elenou domluvenou schůzku.

TARA

Schůzku? Ty jo! Ale Elena tady není. Schůzka je u konce. Odchod!

LARA

Počky! - Pojď dál! Elena by měla dorazit každou chvíli.

Viola jde dál.

TARA

Co děláš?

LARA

Uvidíš. To by mohlo být zajímavé!

TARA

Neříkej, že chceš....

LARA

Jo, přesně to. Bodíky do naší udavačky! - *(k Virole)* Posad' se u nás. Tě neukousnem!

Tara táhne Laru stranou.

TARA

Do toho já nejdu. Dneska se už do žádného tvého stupidního „plánu“ zatáhnout nenechám!

LARA

Nemusíš. Ale mohly jsme si napravit reputaci.

TARA

No, ledaže... ledaže...

LARA

Ledaže co?

TARA

Ledaže by to byl můj nápad.

LARA *(zamyslí se)*

Může být. Výslech je na tobě. Budu zapisovat.

Jdou k Virole. Lara vytahuje zápisník.

TARA *(vyhrkne na Violu)*

Ty jsi teda přišla za Elenou. Odkud se znáte?

VIOLA

Tak. Náhodou jsme se potkaly. Ve městě.

TARA

Kdy to bylo!?

VIOLA

To už si nepamatuju. - Ale nemusíte si se mnou povídat, jestli nechcete. Můžete si zatím dělat svoje věci.

TARA

My si ale chceme povídat!

VIOLA

Vy jste s FEMINY?

LARA

Jo. Tys viděla naše ...

TARA

My se ptáme! Co s ní chceš projednávat?

LARA

Vždyť se ještě k ničemu nepřiznala.

Viola je z nich nervózní. Zvedá se a chce odejít. Tara jí zastoupí cestu.

VIOLA

Přijdu jindy. Není to důležité.

TARA

Nikam!

VIOLA

Co šílíte!? Nechte mě! Nic nevím, přísahám! Bože, pomoz mi!

Lara s Tarou drží Violu. Ta se vzpírá. Začne se rychle modlit.

TARA

Přiznání z ní dostanou na základně. Dělej! Odtáhneme ji tam!

VIOLA

Puště mě!

LARA a TARA

Jdeme!

4/3

Vstupuje Matka. V ruce tašku s nákupem.

MATKA

Laro! Taro! Nechte toho! Okamžitě!

TARA

Je to zrádkyně!

LARA

A my ji dostaly!

MATKA

Hm, jako tu tajnou agentku ráno, co?

TARA

To byl Lary nápad.

LARA

Tvůj!

Lara a Tara do sebe začnou zase šťouchat. Violy si už nevšímají.

MATKA

A dost! Nebo vám prodloužím zaracha až do Vánoc! A ty se neboj. Jsou v pubertě a roupama nevědí co by.

VIOLA

V pořádku. Mám mladší sestru. Jenom počkám na Elenu. Nebudu rušit.

MATKA

Jako doma, drahoušku, jako doma. - Ráda bych vám někoho představila.

TARA

Hm, doufám že ne nějakou fúrii na hlídání.

MATKA

Na vás bych musela najmout armádní četou. A na to nemám. - (*volá*) Natálko! Pojd' mezi nás.

4/4

Vstupuje Natálka. Všichni si ji prohlížejí.

LARA

Nová ségra?

TARA

Co to má na sobě za hadry?

MATKA

Natálko! To je Lara a Tara. Laro a Taro, to je Natálka. Právě se nastěhovala do vedlejšího bytu a nemá tu zatím žádné kamarádky.

LARA

Hm, to má blbý.

MATKA

(*k Natálce*) Neboj, v jádru jsou to hodný holky. - Takže bych byla ráda, kdybyste se jí trochu věnovaly. A pomohly jí, s čím bude potřeba.

LARA

A jak asi, když nemůžeme ven?

TARA

No, ty chytrá?!

MATKA

Pro začátek bude chodit za vámi.

TARA

Hm. - Můžem ti říkat, Naro?

NATÁLKA

Samo!

LARA

Se jí neptej.

MATKA

Laro! Vem si příklad z Tary!

LARA

Z tý?

TARA

To by dopadla!

Matka odnáší nákup do kuchyně.

MATKA

Drahoušku, pojd' mi pomoci s nákupem. Necháme holky, ať se trochu otrkají.

Viola jde za matkou. Odejdou do kuchyně.

NATÁLKA

Nezahrajeme si něco?

LARA

Celý žhavý. V compu máš solitér.

TARA

Ségra! Copak jsi to nepochopila? Mysli trochu!

LARA

Co zase? Máš snad „plán“?

TARA

Jasňačka! Jestli uvidí máma, že se s ní bavíme, bude mít takovou radost, že nám zruší zaracha!

LARA

Jsem pro. - Ale mám jednu vychytávku!

TARA

Jo, a jakou?

LARA

Vychytanou! (*spiklenecky*) Teď tu máma není. Takže...

TARA

... se s ní vlastně bavit nemusíme. - Stejně je nudná.

LARA

Pojď chytat lelky.

Lara a Tara odchází do svého pokoje. Natálka se za nimi kouká. Když jsou pryč, otočí se ke dveřím.

NATÁLKA

Už můžeš, tatí!

4/5

Vchází Karel. Má dámskou paruku a šaty. Je celý nesvůj.

NATÁLKA

A nebo mami?

KAREL

Ale ne! Zase tenhle byt. - A co má znamenat tohle?!

Karel si všiml, co má na sobě. Zděšení.

NATÁLKA

Klídek. Maskování. Nepamatuješ, jak jsi dopadl minule?

KAREL

Spíš by mě zajímalo, jak dopadne tohle.

NATÁLKA

Vím – nepovím. Nezapomeň. Od teďka nejsi Karel!

KAREL

Ale?

NATÁLKA

Ale Karla.

KAREL

Že já to začínal číst!

NATÁLKA

Neboj. Zatím jenom nudný úvod. Hele, a ať se děje cokoli, tvař se přirozeně.

KAREL

Děkuju za radu, hade. Ale to dost dobře nejde.

NATÁLKA

Přehod' si nohu přes nohu. Druhou. Máš ji méně chlupatou. Tak.

KAREL

To je výsměch. Poznají mě a ukamenují! Určitě mě poznají!

NATÁLKA

Nepoznají!

Karel/Karla sedí na pohovce. Má nohu přes nohu.

4/6

Do pokoje se vrací Matka. Za ní Viola.

MATKA

Á, už je tady!

NATÁLKA

Dovolte abych vám představila Karlu. Mojí mámu.

MATKA

Velice mě těší, že vás poznávám, Karlo! - Jste nějaká nesmělá. A ty vaše rysy. Takové severské, řekla bych!

KARLA

Ano, ano. Pocházím z Grónska!

NATÁLKA

Ale prosím tě! Jsme od Krkonoš.

MATKA

Ale neříkejte. Já taky! Takovou statnou ženu jsem už dlouho neviděla!

KARLA

Bývala jsem dřevorubec...kyně. Dříve.

MATKA

Takové náročné povolání. V něčem nám muži chybí, co?

VIOLA

Ve všem!

MATKA

Ó, promiňte. To je Viola. Je tu jen na návštěvě.

Karel se jí lekne. Raději se od ní drží dál. Ani její ruku nepřijme.

KARLA

Ano, to se s ní ani nemusím tento... seznamovat. Když je tu jen na návštěvě.

MATKA

Jak chcete. - A víte, co by mě zajímalo? Proč jste se tak najednou přestěhovaly z hor do velkoměsta. Nechápu, co vás sem táhlo.

KARLA

Tak. Všechny stromy jsem vykácela a teď musím čekat, než vyrostou nové.

NATÁLKA (*napomene ho*)

Tatí! - (*rychle se opraví*) Teda mami! - Víte, mamka to nechce přiznat, ale potřebovaly jsme už mezi lidi. Ta samota byla děsná.

MATKA

To věřím, Natálko. - Vaše šaty nejsou zrovna výstřelek poslední módy.

KARLA

Opravdu ne? Mně se líbí. Mám je po babičce.

MATKA

Bez urážky. Ale nedá se říct, že by vaše babička měla zrovna dobrý vkus. Zkusím pro vás najít něco modernějšího. Jste přece žena!

KARLA

No... to jsem!

MATKA

A ne hastroš!

KARLA

Ne, hastroš rozhodně ne! Jsem žena!

MATKA (*mile se na Karlu usměje*)

A pořádná! Krasavice! Musíte o sebe víc dbát! - Něco vybereme! Pojd' se mnou, Violo.

Matka a Viola odcházejí. Karel počká, až zmizí a pak se otočí na Natálku.

KAREL

Nepoznaly. Jak to děláš?

NATÁLKA

Dělám co?

KAREL

No že víš, co se přesně stane. Já si prve vůbec nepamatoval, že jsem to tak napsal.

NATÁLKA

Víš, tatí, já nepíšu v transu. Takže to mám všechno pod palcem. Heč! Od první až do poslední stránky.

KAREL

Hm. Ale šaty jsi mi tedy mohla vybrat lepší. To ti povím. Pch, hastroš.

NATÁLKA

Klid! S tím se taky počítá. Zatím jedeme přesně podle plánu. Počkej, jaký šaty ti teď přinesou. To bude teprve přča.

KAREL

Prča? Prosím tě, kam na tyhle slova chodíš?

NATÁLKA

Tatí! Začínáš být staromódní. Už potřebuješ nějaké dobrodružství jako sůl.

KAREL

Ono žít pod jednou střechou s tebou a Ester je dobrodružství samo o sobě.

NATÁLKA

Nemluv o ní! V mojí knížce se o tvé vydavatelce bavit odmítám.

KAREL

Myslel jsem, že je to naše knížka.

NATÁLKA

To je. Ale stejně. Vydavatelkám nepřístupno! Pšt... už se vracejí. Vypni prsa!

KAREL

Padají mi!

4/7

Matka a Viola se vracejí. Každá z nich nese jedny moderní šaty.

KARLA

To byl ale fofr. Až se mi zamotala hlava.

MATKA

Naštěstí jsem je měla hned navrchu. - Podívejte! Jak se vám líbí?

KARLA (v rozpacích)

No...abych řekl/aa...pravdu tak...nemám slov....

NATÁLKA (skočí Karle do řeči)

Jsou nádherný! Ty ti budou slušet! Si tě pak v nich vyblejsknu, jo?

KARLA

Špunte, běž si povídat s Violou!

NATÁLKA

Ale já... no jo, vždyť jdu. (*jenom k němu*) Srabe!

Natálka a Viola jdou stranou.

MATKA

Poslušná holka. Ale příště si radši dejte pozor na pusu.

KARLA

Proč?

MATKA

Nemůžete ji přece oslovovat Špunte. Mohlo by vzniknout podezření, že je to chlapeček. V přestrojení. No nekoukejte takhle. I to se může stát.

KARLA

Já myslela, že „Špunte“ je univerzální. Ale díky za radu. Budu si to pamatovat.

MATKA

Co říkáte na ty šaty? Jsou sice trošku odvážnější, než ty, které máte na sobě, ale vy se přece nemusíte bát nic skrývat.

KARLA

No to ne! - A před kým taky, že?

MATKA (*směje se*)

Máte pravdu. Před kým vlastně! -No mám tu dvě velikosti. Jenom vám vezmu míry. Počkejte, ať nemusíte zkoušet oboje.

Matka má připravený krejčovský metr. Chce vzít Karle míru přes prsa. Ta se brání.

KARLA

Ne, přes prsa ne! Jsem.... hrozně lechtivá!

MATKA

Nekřičte. Ostatně, vždyť jsem se vás zatím ani nedotkla. Ale jak chcete.

KARLA

Promiňte. Já se stejně vejdu do všeho. Ukažte!

Matka podává Karle šaty.

MATKA

Tak zkuste tyhle. Vybírala jsem od oka. Ale mám docela dobrý odhad, nebojte. - Vy jste byla na operaci prsou?

KARLA (*vyděšeně*)

Prsou? Já? Proč?

MATKA

No... Máte jedno ňadro menší než druhé.

KARLA (*naštvaně stranou*)

Za to může Natálka!

MATKA (*zaslechne ji*)

Natálka?

KARLA

(stranou k Natálce) Jak to blbě napsala! - *(Matce)* Ano, Natálka. Kojila jsem ji déle, než bylo zdrávo.

MATKA

Vy jste kojila? Ó, statečná žena.

KARLA

Až do pěti let!

MATKA

To je neuvěřitelné! Ale proto přeci nemůžete mít tohle?

KARLA

Ne, to ne. Máte pravdu. To bylo jinak. - Jednou se jí totiž zachtělo i masa.

MATKA

Opravdu? To bych nevěřila, že se něco takového může vůbec stát! A co jste pak dělala?

KARLA

Co by? Přestala jsem kojit! A začaly jsme chodit ke Krmelci.

MATKA

Jedly jste se zvířaty?

KARLA

Krmelec je název jedné hospody tam v kopcích.

MATKA

Aha. To mi pak musíte všechno vyprávět. Ale teď už si je zkuste! No.

KARLA

Tady?

MATKA

Kde jinde?

KARLA

Víte, já se... já jsem děsně stydlivá.

MATKA

Žena se před ženou nikdy nestydí!

KARLA

To musel napsat někdo hodně moudrý. - Ale já mám jizvy po celém těle. Není to vůbec hezký pohled!

MATKA (*ukáže vyděšeně na Natálku*)

Taky od ní?

KARLA

Ano. Jak má hlad, tak máma je maso!

MATKA

Dobře, nechám vám tady soukromí. A skočím rychle něco ukuchtit.

KARLA

A vezměte si s sebou Violu, prosím!

MATKA

Violo, pojd'. Připravíme nějaké pohoštění!

Matka a Viola odcházejí do kuchyně. Natálka jde ke Karle.

NATÁLKA

Jak se cítíš, mami?

KAREL

Vážně si myslíš, že by tohle někdo četl?

NATÁLKA

A proč ne? Vždyť je to docela prča!

KAREL

Prča? Hm. Prča. Spíš úlet.

NATÁLKA

Ale ty jsi úlet. - Hlavně prosím tě nezapomeň na naše poslání!

KAREL

A to je?

NATÁLKA

Proč jsme asi znova tady? Nevíš? No? - Přece že „Elena musí žít!“.

KAREL

Vím. Elena musí žít. Ale ještě se neobtěžovala ani přijít.

NATÁLKA

Za to můžu já. Nechala jsem ji jít do muzea. Je tam nová výstava – O mužské nešikovnosti. Víš, že si většina mužů neuměla ukrojit ani chleba? - Chtěla jsem její nástup správně načasovat.

KAREL

Aha. Myslíš vygradovat.

NATÁLKA

Jo. Asi. Za chvíli tu bude.

KAREL *(s obavou)*

Ty... a nezamiluje se do mě zase Viola?

NATÁLKA

Všimla jsem si, že se jí bojíš jako čert kříže. Ale neboj. Napsala jsem tu postavu trochu inteligentnější, než jsi ji napsal ty... Tu chybu už neudělá. Promiň, kapitáne.

KAREL

Jaký si to vychováš, takový to máš! - Hele, jdu se převléct za maškaru. A pak můžu jít rovnou strašit. Který pokoj je teď volný?

NATÁLKA

Třeba tenhle. A hlavně si to pořádně zapni.

KAREL

Čeho se bojíš? Napsala jsi to přece tak, aby mě neodhalily, ne?

NATÁLKA

To jo, kapitáne! Ale napsala jsem taky, že ti to řeknu. Tak jsem to říct musela.

KAREL

To začíná být poněkud absurdní. Radši půjdu. Hlavně se mi nezačni smát, až mě uvidíš v tomhle hábitu.

NATÁLKA

Nezačnu. Já se ti totiž směju už od začátku!

Karel odchází. Natálka se za ním dívá.

Podívá se směrem, kam odešly Lara a Tara. Ví, že v tenhle okamžik mají přijít na scénu.

NATÁLKA

No tak pojdte, holky. Kde vězíte?

4/8

Jako na zvanou přicházejí Lara a Tara. Jsou uprostřed nějaké debaty. Natálky si zatím nevšímají.

TARA

... to prostě nejde!

LARA

A já říkám, že jo! Četla jsem to.

TARA

A kde?

LARA

Tak. Na jednom webu. Že prej vyskočila ze sedmýho, dopadla na všechny čtyry a nic se jí nestalo. Fakt! Takhle....

Lara naznačuje, že by vyskočily z okna a dopadly na ruce a nohy. Vyleze na stůl a skočí z něj tak, že dopadne na ruce i nohy – tj. „na všechny čtyry“.

LARA

A my jsme jenom ve čtvrtým.

TARA

Hm. Co to bylo za stránky?

LARA

Nevím. Nějaký o kočkách.

TARA

Si blbá...

NATÁLKA

Chytly jste je?

LARA (*otráveně*)
Jé, vona je eště tady!

NATÁLKA
Tak chytly nebo ne?

TARA
Koho?

NATÁLKA
Ty lelky přece!

LARA
Ta je tak roztomile hloupoučká!

TARA
Lelky nech plavat. - Mrkej, co jsem ti vyrobila! Čubrníš, co?

NATÁLKA
Co to je?

TARA
Tvoje fungl nová udavačka! Femiňácká legitka. Stačí instalovat foto a trio Lara, Tara a Nara útočí!

LARA
To je pod mojí úroveň.

TARA (*k Laře*)
Neblni. Víš kolik je bodů za nábor nových feminaček?

LARA
Na tom něco bude.

NATÁLKA
Jakože bych byla ve FEMINĚ? No to bych si musela rozmyslet.

TARA
Co chceš rozmejšlet?

LARA
Jo! Buď jsi s náma, nebo proti nám!

NATÁLKA
Do teď jsem žila v naprostý divočině. Potřebuju se nejdřív trochu rozkoukat.

LARA
Víš vůbec, jaký maj feminačky výhody?

NATÁLKA
Ne. Jaký?

LARA

Výhodný!

NATÁLKA

A co bych třeba musela dělat?

LARA

Skoro nic. Akorát sem tam někoho udat.

NATÁLKA (*pochybuje*)

Hm. To zní sice zajímavě, ale...

TARA

Takže s tebou můžem počítat?

NATÁLKA

Fakt nevím. Stejně se o tom musím ještě poradit s mámou.

LARA

Ta je marná!

TARA

Počkej. Vem si aspoň zatím tu legitku a až se rozmyslíš, tak stačí vlepit foto a klikyhák.

NATÁLKA

No. Díky moc.

Tara podává Natálce průkazku.

4/9

KARLA (*zpoza stanu*)

Děcka, už jste viděly někdy strašáka... teda strašící? Nebo se říká strašilku? Ne? Tak se teď hlavně nelekněte. Voalá.

Vrací se Karel/Karla v novém kostýmu. Natálka se začne smát. Tara a Lara si klepou na čelo.

KARLA

Co na to říkáte?

TARA (*k Natálce*)

Ty máš snad ještě debilnější matku než my.

NATÁLKA (*k Laře s Tarou*)

Počkejte. Zeptám se jí na tu FEMINU.

Natálka jde ke Karlovi.

KAREL

Jestli se směješ mně, Beruško, máš zaracha!

NATÁLKA

Promiň. Kdyby ses viděl, smál by ses taky. - Hele, udělám vám tady trochu prostoru, jo?

Karel na ni nechápavě kouká.

NATÁLKA (volá na Laru a Taru)

Holky, pojďme to dořešit k vám.

Natálka a Tara s Larou na odchodu.

TARA (k Natálce)

Dovolila ti to?

NATÁLKA (k Taře)

Ne, zakázala. - Takže do toho asi půjdu!

4/10**KARLA** (za Natálkou)

Jaký prostor? Komu?

Natálka a Lara s Tarou už odešly. Místo nich se objevila na scéně Elena. Karel/Karla k ní stojí zády.

ELENA

Pěkný šaty. Ale něco mi říká, že jsou moje.

Ale nechme to plavat. - Nejsi náhodou od Violy?

KARLA

Violy? Chraň bůh, to ne!

ELENA

Máš proti ní něco?

KARLA

To ne, Eleno. Jenom je taková divná. Malinko.

ELENA

Eleno? My se jako známe?

KARLA

Promiň, ne my se vlastně ještě jako neznáme. Ale mluvily jsme tady o tobě a tvoje líbezné jméno mi uvízlo v paměti. - Já jsem Karla.

Podá jí ruku.

ELENA

Hm, máš pevný stisk. Takový chlapský. Promiň. Doufám, že jsem tě neurazila.

KARLA

Ne. My dřevorubkyně se jen tak neurazíme. Vždyť jsem taková mužatka. Hihihi.

ELENA (*projeví lítost*)
Dřevorubkyně? Musíš to mít těžký.

Elena ho pohladí po čele. Karla se odtáhne.

ELENA
Co je ti?

KARLA
Promiň, nejsem moc zvyklá, že by na mě byl někdo něžný. - Ale klidně mě hlad'.

Karla se nastaví Eleně k pohlazení, ale ta už ji pohlazit nechce.

ELENA
Ty jsi z opozice?

KARLA
No samozřejmě! Já jsem odbojáčka největší!

Karla čeká na pohlazení. Marně.

ELENA
Paráda. Dneska je zrovna velká demonstrace. "Zachraňme muže!" Půjdeš se mnou?

KARLA
Ano! Ano! - Teda ne! Ne! Nepůjdu. Já se na demonstrace bojím. Létají tam dlažební kostky. A takový zásah dlažební kostkou může být první i poslední.

ELENA
Škoda. Půjdu holt zase sama.

KARLA
Ne! Nechod' tam!

ELENA
Proč?

KARLA
Protože je to nebezpečné. A zvlášť dneska!

ELENA
Proč zvlášť dneska? Vždyť je to happening jako každý jiný!

KARLA
No protože... protože.... jaké jsi znamení?

ELENA
Lvíce.

KARLA
Jsem si to myslela! Podle horoskopu by lvíce dnes neměly chodit na žádné demonstrace. Bylo tam dokonce napsáno, že by to pro ně mohlo být smrtelně nebezpečné.

ELENA

V horoskopu, jo?

KARLA

Ano! Lebka a zkřížený hnáty u toho dokonce byly!!

ELENA

Na horoskopy já moc nedám.

KARLA

Ne? Ale byla tam ta lebka! A zkřížený hnáty!!

ELENA

Tak už kvůli tomu nevyšiluj. Možná si to ještě rozmyslím.

Elena bere do ruky nějaký podivný přístroj – něco z blízké budoucnosti, co dnes ještě ani nevíme, že by mohlo existovat. Jako mobily před deseti lety. Jde s tím k pomyslné zásuvce.

Karla ji zadrží.

KARLA

Co to děláš?

ELENA

Nabíjím svůj vitafon. (*mobilní strojek na výrobu vitamínů pozn. autora*) Pusť mě!

KARLA

Pěkná hračička.

ELENA

Kvůli nedostatku vitamínů – co je, co se děje?

KARLA

Počkej, nesahej na to!

Karla dostala ránu. Uskočí stranou. Vitaфон jí vypadl z ruky. Elena se pro něj sehne.

ELENA

Néé! A je po něm! Že jsem si to neudělala sama! - Žiješ?

KARLA

Vidím anděla.

ELENA

To bude dobrý. Škoda, musím ho zrecyklovat!

KARLA

Sakra! Nebyl pro tebe ten přístroj životně důležitý? Já jsem takový... taková .blbka! Chtěla jsem tě zachránit a přítom....

ELENA

V klidu. Zítra si vyzvednu nový. Jeden den bez vitamínů snad přežiju.

4/11

Z kuchyně přichází Matka. Má v ruce lžíci.

MATKA

Malá ochutnávka! Na Elenko.

ELENA

Nechci, mami!

Matka nabídla Eleně lžíci. Ta s odporem odmítla. Matka se otočí ke Karle.

MATKA

No Karlo! Sluší vám to ohromně! Ale počkejte. Neměla jste předtím menší to druhé prso?

KARLA

Víte, já se nějak špatně naklonila a přeteklo mi mléko.

MATKA

Prosím?

KARLA

To nic. - Smím ochutnat?

Aniž by čekala na odpověď, zhltně, co je na lžíci.

MATKA

Ne! Všechno ne! To bylo extra pálivé koření na několik porcí. Měla jste si vzít jen ždibek.

Karla lapá po dechu. Chce něco říct, ale nejde to. Dusí se.

ELENA

Dýchej! Hlavně nepřestávej dýchat! Rychle na záchod!

Elena odvádí Karlu mimo scénu. Tam kde je záchod.

MATKA

Chudinka! Ale co já teď do toho dám, když všechno zhltna? Jestlipak si tam uklidili

4/12

Na scénu vbíhá Natálka. Pronásledují ji Lara a Tara. Natálka je rychlejší a stále jim uniká. Honí ji po bytě. Matka je pozoruje. Nervózně podupává nohou.

NATÁLKA

Nejsem udavačka!

LARA

Stůj!

TARA

To ti neprojde!

LARA

Musíš podepsat! Chyť ji!

NATÁLKA

Nakonec jsem si to rozmyslela.

TARA

To už nemůžeš! Řekli jsme ti skoro všechny tajemství!

NATÁLKA

Já je nikde šířit nebudu.

TARA

Chyť ji! Dělej!

LARA

Budťo podepíšeš, nebo....

MATKA

Dost! Vy si nedáte pokoj! Co to má zase znamenat?!

LARA

To ona! Nejdřív se hrnula do FEMINY, a pak si to prý „rozmyslela“.

TARA

Je to špiónka!

LARA

Jasná!

MATKA (*ironicky*)

Určitě. Nejmladší špiónka na světě. Zítra budou psát všechny noviny, jak ohrozila národní bezpečnost!

LARA (*zděsí se*)

To by klidně mohly.

TARA

Ale to přece....

MATKA

Žádný ale! Alou, učit! Propadáte skoro ze všeho a takhle tady blbnete! Dneska už vás nechci vidět!

TARA

My tebe taky ne, nádhero!

Tara s Larou protestují, ale odcházejí do svého pokoje.

MATKA

Promiň. Je to s nima čím dál horší. Kdyby tě nějak otravovaly, neboj se přijít za mnou. Kdykoliv, s čímkoliv.

NATÁLKA

Děkuju. Ale tohle zvládnou sama, nebojte. Umím rychle utíkat.

MATKA

Celá po mámě. Kdybys ji viděla, jak upalovala před chvílí na záchod.

NATÁLKA

To si dovedu docela živě představit.

4/13

Karla se vrací. Drží se za krk.

MATKA

Jak se cítíte? Pořádně vám to pročistilo krk, co?

KARLA

Myslím, že jsem přišla o chuť. Úplně.

MATKA

To se spraví, uvidíte. Něco donesu

Matka odchází do kuchyně.

NATÁLKA

Jak se daří, kapitáne?

KAREL

Skvěle.

NATÁLKA

Už jsi zachránil Elenu před smrtí na demonstraci?

Karel kývne.

NATÁLKA

Paráda! I před smrtí elektřinou?

KAREL

I před smrtí překořeněním. Fúj tajbl!

NATÁLKA

To nebylo nutné. Nikdo normální by to neochutnal. - Kde je teď?

KAREL

Zdržela se v koupelně. Tam se jí snad nic stát nemůže.

NATÁLKA

Ne. Tam ne. Ledaže by z mísy vylezl aligátor. Neboj! Taková stupidita by mohla být jedině v americkém filmu.

KAREL

OK. Ale mohla ses mi aspoň zmínit, že jsi řešila do detailu i záchodový prkýnko. Jsem se skoro prozradil.

NATÁLKA

Detaily jsou důležité. Tvoří celek. Proč by se tady měly vyrábět zvedací prkýnka? - Hlavně už nezmatkuj.

KAREL

Rozkaz, kapitáne!

NATÁLKA

Ta největší hrozba nás teprve čeká. - Koukáš, jako bys ani neměl tušení, o co jde.

KAREL

Nevím... infarkt? Nemám totiž kurz první pomoci, víš?

NATÁLKA

Ne! Infarkt ne. - Viola!

KAREL (vyděšeně)

Kde?

NATÁLKA

Viola je její největší hrozba! V tvé verzi ji přece zabila právě ona!

KAREL

A jo!

NATÁLKA

Za pár sekund se Elena vrátí. Bude na tebe trochu našťvaná. Ale to se vsákne.

KAREL

Před čím ji mám ještě zachránit?

NATÁLKA

Když budeš s ní, tak to poznáš.

KAREL

Jak mám asi udělat, abych s ní byl pořád? Za chvíli jí budu připadat podezřelý.

NATÁLKA

Však ono tě něco napadne. - Budu poblíž. Už jde!

4/14

Ze záchodu se vrací Elena. Natálka stojí v pozadí.

ELENA

Ty jsi mi tedy pěkný dáreček. Nejdřív mi zničíš vitafon, a pak se málem udusíš chilli. Co chystáš dál? A já si bláhově myslela, že dřevorubkyně snesou všechno.

KARLA (*pomalou*)

Víš, já totiž možná vlastně ani vůbec žádná dřevorubkyně nejsem.

Karel se mezitím koukal na Natálku, ta pokyvuje, že dělá správně. Tohle je ta cesta, jak si udržet Elenu u těla na co nejdelší dobu.

ELENA

Mně je šum a fuk, co vlastně děláš.

KARLA

Tak ono tady v podstatě už ani nejde o to, co dělám, nebo nedělám. Ale co cítím, prožívám, co se ve mně děje...

Natálka na Karla kýve, že to může/musí říct.

KARLA

Víš, Eleno, já .. já tě miluju.

ELENA (v šoku)

Co?

KARLA

Miluju tě. A teď to víš!

ELENA

Promiň. Jedna zkušenost mi stačí. Tohle ne! Možná jsem divná,....

KARLA

Nejsi!

ELENA

... já jsem na chlapy. I když dlouho žádný nejsou. Což je dost frustrující.

NATÁLKA (*ke Karlovi s úšklebkem*)

To máš za to, že jsi mě nikdy nevzal do cirkusu.

KARLA

(*zpět k Eleně. Cítí, že má vyhráno.*) Když jsme u tohoto, musím ti svěřit ještě jedno tajemství.

ELENA (*naštvaně*)

Ne. To jedno bohatě stačilo! Zkus sbalit nějakou jinou.

Elena se prudce otočí a odchází do kuchyně.

NATÁLKA

No, co čekáš. Běž za ní. Dokonči to!

KAREL

Aha. Jdu na to!

Karel jde rychle za Elenou.

Karel mluvil v podstatě do zavřených dveří.

KAREL

Poslouchej! Já nejsem Karla – jsem Karel. A miluju tě jako normální chlap.

4/15

Ze dveří s výskotem vyběhne Viola a skočí Karlovi kolem krku. Natálka se zarazí. Současně (nebo o chvíli později) se k Natálce zezadu blíží Lara a Tara. Tara má v ruce připravený paralyzér. Nikdo si jich nevšimne.

VIOLA

Já to věděla! Spasitel! Miluju tě!

KAREL

Natálko!

NATÁLKA

Tati!

VIOLA

Miláčku!

Lara chytne Natálku.

LARA

Mám ji! Honem!

TARA

Drž ji! - Teď už neutečeš, špiónko!

NATÁLKA

Pust'te mě!

LARA

Zparalyzuj ji! Na co čekáš?

TARA

Nabíjí se to!

Lara a Tara se zmocnily Natálky a táhnou ji do svého pokoje. Ta se brání. Karel jí chce jít na pomoc, ale Viola se ho drží jako klíště. Nedaří se mu jí zbavit.

KAREL

To mě ten cirkus vyšel hodně draho!

NATÁLKA

Takhle to nemá být! Tohle jsem nenapsala!!! Tohle nééé!

KAREL

Cože?

TARA

Zacpi jí hubu!

Natálka křičí. Lara jí zacpe pusu.

TARA

A je to!

Tara zparalyzuje Natálku. Ta se svalí na gauč.

LARA

Všimla sis? Tamten ubožák je chlap!

TARA

Vím. Jenom zvýším výkon. Tohle by ho jenom pošimralo. To bude dneska bodíků!

Tara přenastavuje paralyzér.

KAREL

Nechte to dítě na pokoji. Za nic nemůže! Až na pár detailů ovšem...

NATÁLKA *(nemůže se hýbat – může jenom mluvit)*

Tohle jsem nenapsala!

KAREL

Jak nenapsala? Někdo to vymyslet přece musel!

ESTER

Někdo ano! To máš pravdu, drahý! Někdo ano!

KAREL

Eleno?

ESTER *(mimo scénu)*

Elena ne. Zkus hádat ještě jednou.

KAREL

E-ester?

Lara s Tarou se zezadu přibližují ke Karlovi. Ten je zaneprázdněn novými skutečnostmi.

TARA

Za FEMINU! Na něj!

Chytí Karla. Paralyzují ho. Odtrhnou ho od Violy a táhnou stranou.

VIOLA

Co to děláte?

TARA

Paralyzujeme! Je to chlap!

VIOLA

Ale můj!

TARA

Fakt? Už mi lezeš na nervy!

Viola chce o Karla bojovat. Tara na ni namíří paralyzér a použije ho. Viola vykřikne a zhrouť se na zem.

LARA

Co blbneš? Je to nastavený na chlapa!

TARA

No to má holka blbý! Stejně byla ztracená.

LARA

To jo, ale. . když myslíš. - A co s ním?

TARA

Zatím ho dáme k tomu uvřeštěnému prckovi! A pak....

Naznačí, že ho podříznou. Tara s Larou povalí Karla na gauč. Ten může stejně jako Natálka pouze mluvit.

KAREL

Ester, tohle už přeháníš!

ESTER *(mimo scénu)*

To se pleteš! Tohle je teprve začátek!

Chvilí tma – krátký hudební předěl.

DĚJSTVÍ PÁTÉ

5/1

Nábytek je rozestavený, že není poznat, jestli jsme v románu nebo v realitě. Na zemi leží Viola. Nejeví známky života. Na pohovce je paralizovaný Karel, vedle něj stejně postižená Natálka.

NATÁLKA

Už je to lepší, tatí?

KAREL

Ne. Neohnu ani konečky prstů. Co ty?

NATÁLKA

Nápodobně. Šikovný věcičky, ty paralyzéry.. Se musí nechat. Hele, jak moc dobře umí ta tvoje vydavatelka psát?

KAREL

Jsem myslel, že se o ní nechceš bavit.

NATÁLKA

To nechci, ale tohle už není bohužel moje knížka.

KAREL

Pravda. - Co se týká Ester, ta má problém napsat i esemesku. Vydavatelka za všechny peníze.

NATÁLKA

Je to docela vidět.

KAREL

Vidět? Jak to myslíš?

NATÁLKA

Ležíme tady už asi deset hodin a vůbec nic se neděje. Kromě toho zvratu, žádná akce.

KAREL

Ten zvrat byl ovšem dost dramatický. Už deset hodin? No to by nebavilo ani fanoušky mýdlových oper.

NATÁLKA

Jo. - Ale použití paralyzérů nemělo fakt chybu! Se divím, že jsi je nedal taky do nějakého dílu.

KAREL

Jsem z toho zase nechtěl dělat Star Trek. Co Viola?

NATÁLKA

Bohužel nic. Asi to má za sebou.

KAREL

Možná to bude znít hnusně. Ale splnili jsme naše poslání!

NATÁLKA

Zní to hnusně, ale zároveň dobře. Ale jestli je tohle konec, jak to poznáme?

KAREL

Bojím se, brouku, že nepoznáme. Tohle vypadá na nedokončený román. Se vším všudy. - Jak měla vlastně dopadnou ta tvoje verze?

NATÁLKA

Happy end. Jsem dost řvala, když jsem to psala.

KAREL

Proto zmizely všechny papírové kapesníky!

NATÁLKA

Řekl jsi jí, že jsi chlap....

5/2

Stříh...Karel stojí u dveří, zbytek scény je ve tmě.

KAREL

Poslouchej! Já nejsem Karla – jsem Karel. A miluju tě jako normální chlap.

Ze dveří vyjde Elena.

ELENA

To není možné. To musí být sen!

KAREL

Doufám, že se z něj nikdy neprobudíme!

Padnou si do náručí.

ELENA

Je mi tak krásně!

KAREL

Ty jsi krásná – Musíme pryč

ELENA

Lara s Tarou! Mám kontakt na lidi za polárním kruhem. Tam Femina zatím nedosáhla!

KAREL

Pojďme! Neztrácejme čas Nemůžeme ztrácet čas.

Obejmou se, pak se se vezmou za ruce a utíkají do tmy.

NATÁLKA *(hlas)*

Podařilo se jim překonat všechny překážky a žili spolu šťastně až do nejdelší smrti.

5/3

Návrat do „reality“. Karel je zase paralyzovaný, Natálka svázaná. Viola je pryč.

NATÁLKA

Žili bychom za polárním kruhem a živilo se lovem tuleňů. Já, ty a Elena. Celá rodina zase pěkně pohromadě – jako za starých časů.

KAREL *(zasní se)*

To by bylo krásný! Celá rodina zase pěkně pohromadě.

NATÁLKA

Tady by mohl být taky konec! Řekl jsi to tak procítěně!

KAREL

A zároveň konec mojí ságy. Díky tobě.

NATÁLKA

Už sis stejně vydělal dost! - A hele! Je to pryč. Můžu se zase hýbat! Sláva! To je úleva.

Natálka se protahuje.

KAREL

Já taky. Ani mě nic nebolí. Paralyzéry vyparelyzovaly. Jakoby se to ani nestalo!

Vstanou a chodí po bytě. Koukají do pokojů.

KAREL

Hm. Nikdo tu není.

NATÁLKA

Dokonce ani Viola. Zvláštní.

KAREL

Asi se rozplynula. Ester fakt neumí psát.

NATÁLKA

Jestli už nepíše zase někdo jiný. Ani bych se nedivila.

KAREL

Nestraš. - A jak vlastně v tvé verzi dopadla Lara s Tarou?

NATÁLKA

Ani se neptej. Pořád se hádaly až se nakonec navzájem uškrtily.

TMA.

5/4

Do světla vyběhne Lara. Pronásleduje ji Tara.

TARA

Tos přehnala!

LARA

Bouchlo to kvůli tobě!

Vrhnou se na sebe a škrťí se. Až se uškrťí. Padnou na zem.

Tma.

5/5

Návrat do „reality“.

KAREL

Docela drastický, brouku.

NATÁLKA

Tyhle postavy mě štvaly už od prvního dílu.

KAREL

Je tady docela nepořádek.

Karel začne uklízet. V kuchyni se vaří voda – zvuk.

KAREL

Co to je?

NATÁLKA

Něco se vaří. Vypnu to. Aby to nebouchlo.

Natálka odchází do kuchyně.

NATÁLKA (*mimo scénu*)

Áááá....

Natálka přiběhne s křikem zpět. Karel jde k ní.

KAREL

Co se děje?

NATÁLKA (*s brekem*)

Opařila jsem se!

KAREL

Jejej. Ukaž! To se mi nelíbí. Jsi OK?

NATÁLKA

Jo. Ale děsně to bolí!

KAREL

Skočíme na pohotovost, plavčíku. Rychle! Než se udělá puchýř!

NATÁLKA

Tati, mám tě ráda!

KAREL

Já tebe taky, brouku!

Kvapně odcházejí z bytu.

5/6

Hodiny odbijí pět. Zarachocení klíčů. Do bytu rozpačitě vchází Sára.

SÁRA

Pane Hájek. Jsem tu na obsluhu. Pane Hájek?

KONEC

Václav Roman
telefon: 602 591 260
email: day@seznam.cz
web: <http://www.romanday.com>